

Šy-li špěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Šwójšny statok,
A twój šwjatok
Šradny je.

Sa staw špróžny
Mapoj móžny
Lubosć ma;
Bóh pať šwětny
Wšes spať měrný
Šzeršwosć da.

Njeh ty špěwałš,
Šwěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pať šwjatš,
Dušči datš,
Wotpocziń ty.

S njebeš mana
Njeh czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšchew cze!
F.

Šzeršike njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmołerjež knihičiszczerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Seragesima.

2. Kor. 11, 23.

Woni šu Šhryštnšowi šlužownizy, (ja hlupje praju) ja šym drje wjazy. Ja šym šo wjazy prózo-
wał, ja šym wjazy pukow czerpił, ja šym hušćišcho
w jaštwach, hušto w šmjertnych nušach był.

W Šhoriuthiškej wošadze bėchu někotři šwjateho
japošchtola Pawołowu czešć pšchimali a jeho niže druhich
japošchtolow štajili. Wón je nušowany šwoje dobre mjeno
a dostojnosć šchitowacž a pokazje, šo w niežim šady nich
nještej, wošebje niz w tym, šo je Šhryštnšowy šlužownik.
Šhryštnšowy šlužownik bycž to ma ša najwi.tichu czešć
jako japošchtol a šchěšćijan. Wón je šo jako tajki wo-
pokasak w šwojim šwěrnym prózowanju. Prawy šlužow-
nik šwój czaš a šwoju móž do šlužby šwojeho Šnješa
štaji. Šak je japošchtol lěto wot lěta wokołoczahak a
wjėkelu powješć wo huadze Wožej w Šhryštnšu pšchi-
powjedał. To bė jeho powołanje. Jeho uoha džěšche
wot jeneho měšta do drugeho, wot jeneho kraja do drugeho,
š Afriškej do Šuropy, a wot tam šašo do Šerušalema, a
to wospjet. Šak je jeho pucž wjedł pšchěš štrachi pušćiz-
now, rėkow, rubježnikow a morjow. Tam, hlejeje, jenemu
drašty dele torhnje, šo bychu jeho dla czežkeho pšchěštupje-
nja š šchudom šchwikalil a jemu dali šfinacze pukow na
lėwe, šfinacze na prawe ramjo kaž tež hišćicze na wutrobno.
Pawołej je šo wospjet tak šchlo. Hlejeje, jeho do jaštwak
šamtnjeneho, haj, w šmjertnej nušy šdychowazeho — tak

tam w Šistriji jeho kamjenjuja a mēnja, šo je morwy. Haj,
hlejeje, šchiz pola Šroma, tam je pječa wotprawjeny —
jako šwěrný šlužownik Šhryštnšowy.

Šwěrný šchěšćijan je šwěrný šlužownik Šnješowy.
Ach, tajka czežka wšchak našcha šlužba njeje, kaž bė šlužba
japošchtola. Ženož šo pšchi našchim powołanju w domje
a na dworje, w fabrizy a na polu teho Šnješa š woczow
a myšlow njepušchěžimy. Ženož hładajmy na jeho pšchi-
kašnje, mjes kotrymž je ta wo lubosći najwyschšcha.
Ženož njeczišmy šlužbu hrěšćneho czeła, ale šaprešmy šo
šami. Šchtož chze mi šlužicž, praji tón Šnješ, tón khdž
ša mnu. Ženož budžmy hotowi jako jeho šlužownizy tež
pšchěžiwnosće šujecž. Ššnadne nam budž pornjo temu,
šchtož je šwjaty japošchtol špytał, hdnž šmy pola druhich
trochu šazpjeni, njerad widženi abo š boka wobhladowani,
abo hdnž mamy něšchto wot falšćnych bratrow czerpicž,
kaž tež šwjaty japošchtol, to je wot tajkich, kiž drje šo
šwonkownje š šchěšćijanštwu pošnawaja, tola šo pšchi
škladnym czašu jako Šhryštnšowi pšchěžiwizy wupokasaja.

Wiele ludži na šwěcze chzedža wulzy bycž, woni chzedža
knježa rėtarč — š wjeticha je pšchi šwětnej wulkošći
šdatosć a hordosć pódla. Šchto je tón najwjetšchi
w njebeškim kraleštwje? Tón, kiž je najšwěrnjšchi
wotrocž Šhryštnšowy we wšchěj ponižnosći. Wty wėmy,
tak Šešub džěcžo šawola a postaji jo krdedža mjes wuczow-
nikami a džěšche: Šchtož šo šam poniža jako tute džěcžo,
tón je najwjetšchi w njebeškim kraleštwje. Pawoł je
wulki šlužownik šwojeho Šnješa, ale tak ponižny je pšchi

tym! Wón njespomina na to, kelko městow je wopytał, kelko wošadow jakožik, kelko tyžaz dušchom sa swojeho Anjesa dobył, niz na čješćepořny wunošćk swojeho služenia, ale jenož na hórke šhonjenja, kiž bliže wobhladane wopokáže, so je wón bóle Ahrystužowu služownik był, dnžli drusy. Wón na to won pschińdže: Dyrbju-li ja so khwalicž, dha chzu so swojeje słabošće khwalicž. A wobšamtnjenje jeho služby je: Ja šym wjele wjazy dželał, dnžli woni wschitzy, niz pak ja, ale Boža hnada, kotraž je so mnu. My šchesczijenjo, šmy šnadni služownizy porujo temu wulkemu, my džeczi porujo temu rjekei, nimamy my wschu winu ponižni bječ, pschi našchim služenu, haj, so hańbowacž? Tu je telko słabošće, tež njeuwizwanja Božeje hnady: Šhtož pak šmy dokonjeli, položmy so pokornje swojemu Anjesej k nohomaj a prajmy: Džak tebi sa twoju hnadu, džak tebi, so twoja hnada njeje podarmo na mni byla, a so šym tež něšto bječ šměl k twojej čješći. Šdžerž a pošylá mje w twojej hnadže. Šamjeń.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

šajle myšle nadeněžech, Bože słowo čitajo.

Podawa šwěrnny čitač „Šomhaj Bóh-a“.

I. knihi Móšafowce, 32. staw

(Šotrəcəwanje.)

IV. Šchtucžka 23—32. Špodžiwny podawł, pschi kotrymž so Šakubej nowe mjeno spožči, nastaji so tu jako pošledni šamjeń wschěm podawšam přjedawšeho Šakuboweho žiwjenja. Š bojošću wobjaty je Šakub swojemu bratrej pošłow napschecžo pošłal, ale hrožazy štułt bē wotmolwjenje na to; nětko čini wón, kiž je njebrónjenn, wscho, šchtož móže, so by swojeho bratra šjednał. To dokonjawschi wostanje š Bohom lutki šam. Tu ma wón wulzy špodžiwne šjewjenje. Njesnaty čłowjek jemu njespschecželszy napschecžiwno štułt pschi bēdži so š nim, so by jeho wo semju wrješnył. Tola Šakub wojuje pschecžiwno njemu a wostanje š dobywarjom. Njesnaty pak wuwinye Šakubej žiku š bjedra, so tutón klaza. Nětko ma š bēdženjom šonza. Šakub, šajaty psches nadobnosč teho, kiž je so na njeho šaměrił, prošy jeho nutnje a naležnje wo jeho žohnowanje. A njesnaty, pošohnowawschi jeho, da jemu nowe mjeno, kotrež ma jemu podawł wujaknicž, hdyž wón na praschenje njecha wotmolwicž, so by Šakub š hroju psches potajnosč a špodžiwnosč pschi tutym podawku byl wschón wobjaty.

My nimamy šebi myšlicž, so je tutón podawł byl něšajle widjenje, kotrež je so jenicžy Šakubowemu pschedštajenju šdželile, tež niz sa wschědnu štamšnu; bēšche to podawł, kotryž je so jemu na powyschennym štejišchěžu podal (podobnje temu, hdyž je so našch šbóžnik wušpytował abo pschekrašnik). Šchto chzyšche podawł šjewicž, mějesche so jemu wotkryčž, hdyž rošpominašche šwoje dotalne a šwoje něčzišche žiwjenje, šwoju štyšnosč a šwoju modlitwu (9. šchtucžka), a hdyž čzujesche, so klaza; pschetož tole bēšche tež pošdžičcho sa wopomnjecže wobšhowal, so njeje jenož widjenje mēł, ani wotzucženny, ani wo šnje. Bóh bēšche dotal štajnje psches podawki š nim rēcžal, tak je tež nětko činił. Šdyž je Šakub šajaty š bojošću psched šwojim bratrom Ššawom, hdyž so dopomni na wscho, šchtož je nad šwojim bratrom šhrěšchil, a hdyž čzuje, so mohł bratr š prawdu jeho nadbēhacž, dha pošbēhuje so na dobo jeho dotalny jenicžki šchit a pokoj š njespschecželom: Bóh šam, jemu šdželizy: Twój prawdžity njespschecžel šym ja, pschewiń mje, dha nima twój bratr tebi šchłodžicž. A wón pschewinye jeho na potajne waschnje, niz se šwojej mozu, to dopokáže jemu Bóh š tym, so je jemu žiku š bjedra wuwinył, ale š modlitwu a š tym, so so Božeho žohnowanja mozuje. A š tym wušlecže wón wschě šwoje stare žiwjenje; wučžičženny a wušwjećženny psches Bože špodžiwne hnadne wodženja, nima wjazy po šwojej ležnosčci je štarym njeskwjathym mjenom Šakub mjenowaný bječ, ale po šwojim bēdženju a dobyčžu w najhóršchim špytowanju ma so jemu narjež, w kotrymž jeho njeje ničzo, šhiba došpolne šadwělowanje na šebi ša-

mym a kruta doměra do Božeho šlubjenja mohla jeho škonjecž sa pschewinjerja niz jenož čłowjekom, ale Boha šameho.

Bože widžomne šjewjenje njeje jemu se šchłodu bylo, jeho dušcha je wumožena, a klaza-li tež na bjedro, dha jemu tola šlōncžko žohnowanje pschpowjedajzy šhadža.

Šaž bē tutón podawł wulzy wážny sa Šakuba, tak wosnamjeni so me nim doprēdnje bēdženje a dobyčže, wschěm wojowarjam Božim šachowanč, w jich najhóršchich špytowanjach, hdyž so jim mjenujzy pokoj se šjednocženja š Bohom psches wěru minje, a hdyž jim Bóh hrošy jako njespschecžel se šakonjom, hrěšchnych čłowjekow wobškoržowazym. To štanje so čžasto w rošbudžazych čžabach jich žiwjenja, hdyž jich hórke šwotkowne abo šnutsčowne štrachi nadbēhuja, a hdyž maja š nahej wěru džeržecž so jenicžy Božeho šlubjenja njesčžuwajzy, ani pokoja ani woschewjenja. Nunje to pak šu tež te čžabny, hdyž Bóh so šaměri, so by šwojich šwěrnnych wojowarjom šronował, so by jim jich wutrajnosčje a njewustawazeje šwěrnosčje dla nowe mjeno dal a jim žyle nowe štejišchěžo k njemu wobradžil, a jich šlōncžnje wuwjedł mērnje a čžicho se wschěch šchmatańžow a njedostatkow, kotrež šu jich pošesčle.

23. A wosta lutki šam, na šewjerny Šakobowy brjóh so wrēcžiwšchi, hdyž bēšche wscho psches rētu. W šowarštwje, pschi šwojim džele, na dróšy a na wikach móžesč šwoju modlitwu wušpěwacž, ale bēdžicž so š Bohom móžesč jenicžy w šamotnosčci.

24. Šapocžawšchi šwoju wutrobu, se štyškom a se štarosčjem pinanu, šašo psched Bohom š modlitwu wotkryčž a wo wupomhanje jeho prošnyčž, bēdžesche so š nim muž, Anjes, se šotremuž bēšche so wolał, štupi jemu š mužikej poštwu napschecžiwno a šaměri so, hacž runjež Šakub nětko hišchěže njebē špšnal, koho ma psched šobu, so byšchtaj mjes šobu wojowaloj a so bēdžiloj. Dofelž chzyšche njesnaty Šakuba wo semju wrješnyčž abo tola š jeho města wutłōčžicž, Šakub pak so se wischey mozu šepjerasche a so ani njedasche čžišnyčž, ani wutłōčžicž, dha mēwasche so šajke bēdženje dlējšchi čžab, doniž mlody džej njeskwitašche.

Wóž pak mějesche pschi tutym podawku potajnosčž powyschichicž, š dobom pak bēšche tež wobras sa Šakubowu šnutsčownosčž.

Šaž hižo horjeka pschi šawodnych šłowach našpomnichmy, njeje Šakubowe bēdženje bēdženje wo šnje, ale je so štalo š duchownosčželnej prawdžitoščžu, napinanje sa duch š čželnyš napinanjom. Teho, š kotrymž so bēdži, nima we šebi, ale psched šobu. Tola Šehova, kotryž so tu jemu w mužškej poštwje šjewi, nima ani čželo ani ščicž; wón naložuje mōž porunjo mozy po mozy, kotruž ma duch nad čželnyš, jako tež ma našch čžłowšči duch, kotryž nima ani čželo, ani krej, tola čželo po šwojej woli šiba. Šo pak Šakub Boha Anjesa pschewinye, je š tym móžno, dofelž je Bóh jenož wotmērjenny džel jeho wischekomozy jemu napschecžiwno štajil.

A čžeho dla šaměri so wón tak njespschecželszy na Šakuba? Teho dla, dofelž so nětkole do šetanja š Ššawom žyle šajnje šjewi, so je šebi wón žohnowanje sa přēnjeho narodženeho š hrěšchnym womasanjom pschijšwojil. Teho dla so wón nadbēhuje niz jenož psches šwoje šwědomje, kotrež pschecžiwno hrěchey šwědečži, ale psches Boha šameho, kotryž da jemu hrěch šacžucž. Alle wěra w Šakubje wunuri so š najšlubšcheje šlubiny psches hrěch a šlabosčž a špytowanje, pschewinye porok, kotryž je š tutym potajnym mužom čželnu poštwu pschijal a jeho nětkole nadbēhuje, pschimuje so psches njespschecželske machanje tuteho muža jeho šmilnosčje a wotdobudže jemu š nowa žohnowanje, šotremuž šamčženje hrošy. Šot wscheho hrěcha wurjedženny a pschekrašnjenje doštwawšchi je š nowa jako čžisty Boži dar, a to jako dar š hnady. Tola š tym, so so Šakubej bjedro wuwinye, ma wón šacžucž, šat njemōžny je wschědny čžłowjek w tutym bēdženju, š kotrehož wěra dobywaržy wuidže.

25. A jako wón, tutón potajny wojowal, widžesche, so wón w porjadnym boju jeho njemōže pschemōž, wón pak nětko, hdyž rańšche šerja šhadžachu, so dyrbjesche bēdženja wšdacž a so šašo přecž mēčž — pschetož štułt Boži njesmē čžłowjek, k šmjerčži ššudženny, se šwojim hrěšchnym wokom wobhadacž —, dha doštkny so žily na jeho bjedru, teho města, hdyž jabuko wot šojcže tołšteje nohi so w pošnoji pschi bjedru šiba; a žila w Šakubowym bjedru so wuwiny pschi bēdženju š nim, jako chzyšche Šakub š bēdženjom poštrəcəwacž.

Tak špšna Šakub, so ma so nětkole dalšcheho bēdženja wostajicž. Alle š dobom so jemu tež roššajni, šchto je jeho pschecžiwnik; pschetož bjedro so wulzy poščdko wuwinye a je jenož móžno, naloži-li so špodžiwna a wurjadna našylnosčž, a šteji-li

człowiek tak, jako Jakub pschi bédženju, dha je nimale njemóžno, so so bjedro wuwinije. Tu pak bé so stało, jako bé so potajny pscheczimnik Jakuba jenož dótknył. Tehdy powóby so, dofelž njemóžešche ani stejecz ani bježecz, se wschej mozu na swojeho pscheczimnika a wobja jeho tak se swojimaj rukomaj, so dyrbejšche pscheczimnik jeho njescz.

26. A Knjes, wot Jakuba sejnaty a kručze wobjaty, džesche: Puschez mje i tuteho wobjecza, so bych swój pucz dale schol, pschetož rańsche sera sthadzeja. Alle Jakub tež i czelnej schodu w kručtošči a wutrajnoszči njewustawazy wotmolwi: Sa cze njepuschczu, khibo so mje požohnujesch.

Spodživne bédženje, saczišczez nadobnoszče, kotraž njejnateho sczěhuje, boloscz psches wuwiniene bjedro, wscho pohoni Jakuba, so jeho njeby puschezil, domiz jeho tutón hylnišchi a wjetšchi njeby požohnowal.

27. Tón pak džesche: Kac tebi rěkaju? Mij trasch teho dla, so njeby Jakubowe mjeno znał, ale teho dla, so by wuprajnišchi swoje mjeno so dopomnił, schto wone wošnamjeni, a so by spóznał, kajki je dotal živy byl. Wón wotmolwi: Jakub!

Tak dha wusnaje so i tym swojich dotalnych hrěchow a pschicziny swojeje nětezišcheje bojoszče.

(Bofraczowanje.)

Troschtujće, troschtujće mój lud!

W paczeriškej wuczbje bješche duchowny Knak mjes swojimi lubnymi džeczimi kaž nan. Woni hrěbachu wuczby ewangelija i jeho rta. Suntróc bješche swoje paczeriške džeczzi i khtunoszczu a luboszczu napominal, so dyrbja so psches strażowanje a modlitwu pscheczimno spytowanju wobronicz, so pak njebychu, hdyž so jeno psches jich winu podležale, sadwelowale, ale pokutnje pucz k khrystušej so wrócziłi.

Schtyri lět bješche so wot tamneje hodžiny minyło, duž požol k Knakej pschińdze, so chyzł do khorownje pschińcz, hdyž czežto-khora na njeho žedziwje czafo. Wón tam džesche a namala — jenu swojich paczeriškich holzow, stmjenu na czele a na dušchi. Wona bješche dobreju, nahladneju starscheju džeczzo a na nje běchu so najrjeńsche nadzije stajale, nětko tu tčesche w hańbje, rubjenstwo hujereze. Sako swojeho lubowaneho duchowneho widžesche pschińcz, i boloszczu a hanibu swoje wobliczo i rukomaj pschitry a wótsje plakašche. Knak sobu plakašche. Sako chyzsche jej ruku podacz, praji wona: „Knjes duchowny, ja teho hódna njeschym. Sa njeschym hódna. Sa hym nadzije mojeju starscheju smiczila; ja hym jeju wuczby sabyla. Sa hym njeukničomna, pschegara njeukničomna. Alle Wy seze psched schtyri lětami na paczeriškej wuczby prajil, so tón Knjes Mariju Wladenu sastorcził njeje, budže dha wón, mže dha wón tež mje hišcheze pschijecz?“ Duž duchowny Knak jeje ruzy do swojeju wsja a rěczesche jej wo luboszczu sbóžnikoweje, kotraž so nad wschěmi hrěschnikami hmiłi. Wona pak wotmolwi: „Sa niczo ja mnje njeje! Sa hym wot džeczatstwa w Božim słowje roswuczena; ja hym pschenjekničomna; ja mnje wodaczja njeje!“ „Wěrišch ty, so je wschitko, schtož w bibliji steji, Bože słowo?“ „Haj.“ „Wschlišch hěbi, so Wóh kzi.“ „Ně.“ „Nó, potom steji ja tebje pižane: „Sa krej Isom khrysta, Sšyna Božeho, naž wuczijczzi wot wschitkich hrěchow“ — a „schtož budže so k mjenu teho Knjesa wolacz, tón budže sbóžny!“ „Alle Wy, knjes duchowny, mžeczze Wy mi wodacz? Ach, Wy seze so tat wo mnje prózowal“ — hylly so jej i woczow lijachu — „a mojej starschej, moja macz, ach, moja luba macz, ta jow pschińcz njemže; wona dyrbi so wo mnje hańbowacz a mój nan to nihdy njeczini!“ Wschitzy w salu sobu plakachu a Knak mješesche ja kóždeho słowo. Potom, hdyž bješche modlitwu wuspěwal, džesche runy pucz k starschimaj njesbožowueho džeszcza. Wbohej maczeri chyzsche so wutroba stamacz; nan pak sawola: „Wona je hańbu a hmech na naž pschinješla; my běchmy ludžom k hmechaj!“ Knak nanej pschiklad nana a shubjeneho hyna priódkžeržesche; wón pak wotmolwi: „Do mojeho doma wona wjazy njepschidže!“ Duž Knak khtunje praji: „Ně, do Wascheho doma wona wjazy njepschidže, pschetož wona je na hujercz khora. Alle, luby pscheczelo, wufonjejeze bójske prawo wodaczja! Wascha wutroba tola hinał rěczzi hacz rt. Mój chzemoj tam hromadže hicz!“ Duž so nanowa wutroba smjehczzi. Kajtke bješche to sašowohladanje, wo tym niczo powjedacz njemóžemy. Wona hišcheze se starschimaj hujate wotkasanje wužiwasche a bóršy po tym wumrje, wodaczja swojich hrěchow wěsta. Knak džeržesche jej czelnu rěcz a skónczi ju se

słowami: „Tak budže wješele w njebješach na hrěschniku, kiz pokutu czini, psched džewjecz a džewjecz džebacz prawymi, kiz pokuty njetrjebaja.“

Schto so widžili we twójim domje?

2. wot frat. 20, 15.

Schto so we twójim domje widžili?

A namafachu lute powitanje,
Czi Boži póbli, kotrychž póblich czi:
Džen, nóz a wješele a žarowanje?
Czi póbli, kotřiz šbože nješechu
A sawdawł Božej' hnady tebi dachu,
Kaž czi, kiz pschińdžechu se frudobu
A drohe jemške kublo tebi wsachu. —

Schtoha so widžili? Sacz bješche tam
We Božim mēre wošadzičzka Boža,
Hdyž njeplaka we horju nichtón kam,
Hdyž kóždy i druhim dželi dary šboža?
Hacz nan a macz a pēfne džeczatka
Njeskomdža proščenje a džakowanje,
To hujate plomjo wschědnoh' wopora
Na czihi hujatol a na hwełke ranje?

Ssu widžili, so mlodych czrjódžičzka
Se starymi do Božej' hěty džēja,
A doma Bohu pilnje džělaja,
A mēr a prawdoszcz so tam wokošcheja?
Hacz kichinu, khamor, istwiczi pschestupacz
Bjes komdy mōžachu we Božim mjenje,
Schtož nastork pak a pohórschł mōhlo dacz,
Sich wócžko njenadeńdže nihdže, ženje?

Ssu wohladali miłoszcz, pobožnoszcz?
A haja džeczzi wótzow hujate herbstwa?
D, wobarnuja wschudžom hweńuje došč
Něcz, narod, waschnje, mješy, prawo Šserbstwa?
Hacz póbli bješchej „prut a jabluczko“
Kaž starschich prošy wuczba Lutherowa,
A njeje so tež ženje jabyło
Sa bėdných, khudných staroszcz Šesufowa?

Ze so ta hweza Boža hwečzila,
Kiz njehańnje, hdyž kóžda druga hańnje?
Wě dušche khlěba tam a škarštwu
A kliczi psalm a Boža harfa jańnje?
Ze tež to mjeno tam bjes runjecza?
Kschiz: šnamjo mēra, dobywanja, šboža,
A rěbl Jakuba sa njebjeja
A dušchow woschewjenje, studžen Boža?

Schto budža widžicz na twój hujertny džēn?
Hacz hweńni pscheczěljo cze woplakuja,
Hacz wopuschczeny czujesch hujercze scžen,
Hacz Boži jandželjo cze wobarnuja?
Hacz próšdnj, nahi, khudy pschińdžesch dom
A klapasch podarmo wo Bože durje,
Hacz dobre hnoy nješesch i khwalenjom
A widžisch Božoh' mēsta šlote murje?

Ty człowške džeczzo, njeskomdž, njemyl so!
Hacz tola šleho jama twój dom njeje?
D praschej, wopomni to najhweńnišcho,
To słowo wimi do dušche najhłubšcheje!
Schto so we twójim domje widžili?
Cžehi i Božej hnady pucz czaša, hwełta,
So wo tebi twój Knjes kam wobšwědczi:
„Slaj, pola człowškich džeczzi Boža hěta!“

San Waltar.

Wschelake i bliska a i daloka.

Njedzelu 26. januara hujeczesche knjes farat Wblcz w Rakezacy swoj 40lětny jasťojnski a wošadny jubilej. Džakowna wošada

běšče jemu w luboſczi tónle ſwjedzeń, kotryž jich mało doczaka, nanajrjeńſcho wuhotowala. Hižo rano w 7 hodź. pſchińdžechu ſlepi ſ Raſeczańſkeho wuſtawa, kotrychž duchowne ſaſtaranje w jeho ruzy leži, a kotſiž ſ hnujazej luboſczi na ſwojim duſchowpaſtyrje wiſbachu. S piſtanjom ſwojeje hudźby hnuty ſhěrluſch ſ rjanymi jaſnymi hłobami wuſpěwachu a na to woſebity ſpěw, kotryž hěſche ſlepa pėſnička ja tón džen pėſniła, pſchednoſchachu. Sa dar pſchepodachu podobijnu Raſeczańſkeho wuſtawa ja ſlepuch. S hnutej wutrobu ſo jubilar ja wopolaſanu luboſcž a pſchowiſliwoſcž podžakowa. W 9 hodź. ſhromadźichu ſo zyrkwinszy pſchedſtejczerjo na ſarje a meſtopſchedſyda knjeſ tyſcheńſki miſchtr Senda wupraji jubilaraj wutrobne ſbožopſchecza. Jako ſwjedzeńſki dar pſchepoda zyrkwinske pſchedſtejczerſtwo wulki wobras knjeſa jubilara, kotryž ma ſ ſtajnemu wopomnjeczu ſwoje meſtno w draſtkomori namakacž. W 9 hodź. hibacze ſo cžah, wjedženj wot ſyna jubilara knjeſa ſararja Gólcza ſ Budyſchinka, pod ſwonjenjom ſwonow do kraſnje wupyſcheho Božeho doma. Knjeſ jubilar džeſche ſrjedža najſtarſcheju zyrkwinskeju pſchedſtejczerjow. Knjeſ jubilar poſynny ſo pſched woltarjom a wokolo njecho jeho lube zyrkwinske pſchedſtejczerſtwo. Kemichenje dzeržeſche na žadanje zyrkwinskeho pſchedſtejczerſtwa knjeſ ſarar Gólcž. Wón dzeržeſche nutrnej woſadže, kotraž běſche ſo w bohatej liczbje ſeſchła, ſo w ſerbskej Božej ſlužbje žaneho ruma wjazy njebėſche, předowanje ſ ſwjedženjej na ſažoſku njeđzelſteje epiſtole 1. Kor. 9, 24—27. Po předowanju ſpěwachu knježa wučerjo ſwjedzeńſki ſhěrluſch na rjanu ſwjedzeń. Po tym ſtupi knjeſ ſarar Gólcž ſ Budyſchinka na woltar a mejeſche hnujazu rēcž pokaſujo wróczo na bohate žohnowanje, ſ kotrymž je tón Knjeſ jubilara žohnował, ſo je mohł ſ tajtim bohatym žohnowanjom w ſwojej lubej woſadže 40 lět jako ſwěrnny duſchowpaſtyr dželacž. S swjedzeńſka rēcž ſtónczi ſo ſ požohnowanjom, kotrež ſo jubilaraj pſchi woltarju teho Knjeſa wudželi. Na to ſame waſchne mejeſche ſo nēmſke ſwjedzeńſke kemichenje w 11 hodź. a běſche na njo tež wobſedžer Stróžanſkeho ryczerſtubla knjeſ baron ſ Löbenſtein ſ Zaſa ſe ſwojej ſwójbu pſchijel. Druhi džel ſwjedženja wotně ſo popołdnju. Hižo rano běchu ſbožopſchecjaze liſty ſe wiſchěch wotow dóſchle, a zły džen pſchilhadžachu telegramy. Knjeſ ſarar Zaſub, wodžer naſcheho ſerbskeho duſchowpaſtwa a dołholětny ſužod jubilara pſchijel pſchipołdnju, hacž runje mejeſche tón džen wjele ſaſtojniſkeho džela, ſo by rtuje ſwoje ſbožopſchecze wuprajił. Wotrijeſne hejtmannſtwo jako konſiſtorialna wyſchnojcz póſła wutrobne ſbožopſchecjaze piſmo, w kotrymž ſaſlužbu ſwěrneho ſkutkowanja jubilara ſ ſhwalobnymi ſłowami pſchipoſnawa. Popołdnju w 2 hodź. ſeſtupa ſo ſwjedzeńſki cžah, wobſtejazy ſe ſchulſkich džeczi 1. rjadownje, ſaſtupjerjow woſady a towarſtwow. Se ſnutami hudźby a ſ ſhorhojemi pſchicžezechu na ſarſki dwór a pſchepodaſchaj přeni hólz a holza rózowy korbiſ ſe ſbožopſchecjaznymi ſłowami. S wulkej radoſczi běſche tež tón pſchichoł, kotrehož běſche knjeſ jubilar pſched 40 lětami přenjeho wukchecžil. Běſche to knjeſ twarił miſchtr Ssuchy ſ Rólanow. W hnutych ſłowach pſchepoda ja ſwjedzeńſki dar rjanu ſchleńzu, na kotruž běſche napisačž dał ſamyſł ſwojeho dara jako přenjeho wot ſ. jubilara wulſcheczeneho džecžca. W mjenje wučerjow wobroczi ſo knjeſ wučer Handrik w Raſeczach na knjeſa jubilara a džakowaſche ſo ja pſchecželnoſcž, ſ kotrež je knjeſ ſarar Gólcž ſtajnje ſ wučerjemi wobſhadžal. Album ſ wobraſami knjeſow wučerjow, kotſiž ſu ja cžah ſ. jubilara w Raſeczańſkej woſadže ſkutkowali, položi jako ſwjedzeńſki dar do rukow ſ. jubilara. Hnujazu rēcž mejeſche knjeſ kantor Djełka a pſchepoda w mjenje zyleje woſady jako ſwjedzeńſki dar ſberku woſady, kotraž ſo jako „ſararja Gólcžowe wuſtajeſe“ do ruki knjeſa jubilara položi, ſo by ſwobodnje roſſudžil, ſa kaſku ſmilnu wěz ma ſo lětne dań nakožicž. W rjanej ſelenej mapje běchu mjena daricželow ſapiſane. S wutrobnyimi ſłowami ſo knjeſ jubilar wſchitkim podžakowa ſa wulku wopolaſanu luboſcž a pſchowiſliwoſcž. Wjeczor wohnjowa wobora hiſchcže ſwojeho duſchowpaſtyrja ſ ſaklowym cžahom počejczi. Zyrkwinszy pſchedſtejczerjo a druhy ſaſtupjerjo woſady kaž tež knježa wučerjo ſhromadźichu ſo wjeczor ſ knjeſom jubilarom ſ pſchecželnemu hromadžebyczu, pſchi kotrymž ſo knjeſ jubilar ſ někotrym wutrobnyim ſłowom počejczi. Tu ſo tež poſtaji, ſo maja ſo jako trajne wopomnjecze a wopomnjeczi dar ja ſ. jubilara předowanje a wſchitke rēcže, kotrež ſu ſo na žohnowanym ſwjedženju dzeržale, w malej knižy woczicžecž, ſo bychu tež woſadni wopomnjecze ſchowali, kotrež ſu ſwojemu lubemu duſchowpaſtyrjej ſ jeho 40 lětneju jubilejej we wutrobnej džakownoſczi wuhotowali.

Knjeſa wučerja Łódneho w Kluiſchu je ſchulſke pſchedſtejczerſtwo we Łupoji ja zyrkwinskeho wučerja wuſwolilo.

Wopuschczeny hólczez.

Na krutym ſymſkim dnju mały hólz wokolo ſydom lět ſtary pſches haſy meſta Pariſa bludžeſche a ſo ſtóncziuje mucžny na jemu lawku byže. Teho blėdej licžy a módrej hubje ſhudobu pſcheradžeſchtej, tola bóle hiſchcže jeho hubjene ſdraſczenje. Dyrkotajo tu ſedžeſche a w runej mērie ſ ſchěremu ſymſtemu njeby horje hladacze, pſchi cžimž jeho woblicžko wěty njemēr pokaſowaſche. Nichtón jeho ſedžbu njemējeſche, kóždy ſhwataſche, wot ſymy hnaty, ſo by domoj pſchichoł. S temu njeje ſymu mēraje a hubjenje ſdraſczene džecžo tež něchto tajke žadne w meſcže kaž Pariſu.

Duž wócžto jeneho muža, kiž nimo džeſche, na njeho pany; a hndom tón ſpóſna, ſchtož njebėſche žadny druhi widžal: So temu džeſczi běſche ſyma, ſo běſche wone plakało, ſo běſche hlódne a — hacž runje hiſchcže tał mloduſchke — wopuschczene. Wón běſche jedny wot tamnych mało ludži, kotrychž ſobucžerjenje je pſchezo žiwe, a kotrychž dobra wutroba ſpěchniſcho bije, tał rucže hacž na ſwojim pucžu nēkaſkeho njeſbožowneho widža. Teho dla ſo ſ temule hólczezej pſchibliži a ſo wopraſcha:

„Schto jow cžimich, mały? Čakaſch na někocho?“

„Haj“, wón wotmolwi, „ja cžakam, ſo luby Bóh by po mnje pſchichoł.“

„Schto chzeſch ſ tym prajicž?“ ſo tón Knjeſ dale na- praſchowaſche.

„Wón je hižo ſańdžene lětó po mojeho nana a mojeho maleho bratra pſchichoł a jej do ſwojeho njebjeſkeho domu wſal, a wčera je mi macž w ſhorach kheži rjełka, ſo dyrbi tež tam hič, ale ſo mje Bóh cžicže wěcže wopuschcžicž njebudže. Něk na ſemi niſcho wjazy nimam“, tał wón pſchitaji, a wulke ſylſy ſo jemu po ližach fulachu, „kiž ma mje lubo a mi jecž da. Duž na lubeho Boha cžakam, kaž je mi moja macž prajila. Dołho hižo do njebjeſk hladam, ale ničzo njewidžu! Tola wón hižo pſchińdže, hdyž hiſchcže ſhwilku cžakam. Nje wěrnó, knježe?“

„Wěcže moje džecžó“, tón knjeſ hlubofo hnuty džeſche. Bóh njeda podarmo na ſo cžakacž. Wón je mje póſlał ſo ja tebe ſtaracž. Bój ſo mnu, tebi na ničim nuſa byčž njedyrbi!“

Hólczezowej wócžy ſo počejſchtej ſwěcžicž a kaž pruha dohycža pſches blėde mjeſiwoczó ſjedže, jako wón džeſche:

„Sa derje wjedžich, ſo luby Bóh pſchińdže abo tola někocho póſcžele; pſchetož moja macž je wiſchaf to prajila, a wona njeje ženje hlala.“

Wſchitko na woczomaj leži.

Sedyn wučer ſwojich małych ſchulerjow do wječora, wot mēſacžka jaſnje roſſwětleneho, won wjedžeſche. Kóždy mejeſche liſtino papjern a kruch cžorneje krdny. Wón jich woſebje ſeſtaja a někto kóždemu ſamemu ja ſo — mēſacžkej na papjeru ryſowacž da. Sedyn jón kaž džecžazy bal, druhi kaž kehelowu kulu, tſecži kaž klobuk molowaſche; ſchtwórtu ſwoju zylu papjeru trjebaſche. — Žadyn temu druhemu runy njebē; jedny ſchuleť ſamo ſawoła: „Knjeſ wučerjo, na moju papjeru mēſacžk njewulėje!“ — a tón ſamny bē wěrnoczi najbliže pſchichoł. Wučer pak ſo ſmējeſche a rjełny: „Hlajcže džecži, mēſacžk je kaſkiž je; wón je kóždeho jenaf wulki; wſchitko pak na tym leži, ſ kaſtimaj woczomaj na njón hladacže. Wſchitko na woczomaj leži! To wěcžne žiwjenje, kotrež ſo wot horjeka dele ſwěcži, ſo nēkotremu tał wulke ſda, tał pſches mēru kraſne, ſo ani do jeho wutroby njeńdže, ani na wobkuf njebjeſow njemohło ſo ryſowacž. Někotrny pak ma jo ſa rjanu mēſacžk w nozy tyſchnojcz, hdyž je ſo ſlónzo ſemſkeho ſboža a derjehicža ſchowalo. Saſo druhemu ſo kaž mala hwěda w dalotej dalinje ſwěcži, kotrež hałe ſo prózy njeplaczi horje ſhladowacž. Wjele pak jich je, kotſiž we wěcžnym žiwjenju dale ničzo njewidža hacž jeno — ſamny kurjamu abo ničzo. Tał maſch pſchede wſchēm wo to jene proſycž: „Knježe, ſcžiń mojej woczzi jaſnej a prawej!“

M. H.

Daliſche dobrowólne dary ja wbohe armeniſke ſyrotu:

M. M. ſ dalſchemu woczehnjenu wbohich ſyrotow . . . 5 hr.

W mjenje wbohich ſyrotow praji wutrobny džaf

Gólcž, redaktor.